CONCLUSIE VAN ADVOCAAT-GENERAAL SIR GORDON SLYNN
van 2 juni 1988 *

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Pizziolo heeft tot 1 maart 1970 bij het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek te Karlsruhe in de Bondsrepubliek Duitsland gewerkt. Hij kreeg toen verlof om redenen van persoonlijke aard tot 28 februari 1971. Aan het eind van deze verlofperiode verzocht hij om herplaatsing, maar de Commissie herplaatste hem niet. Hij wendde zich eerst tot het Hof met een verzoek tot herplaatsing per 1 maart 1971, maar het Hof wees dit verzoek af (zaak 785/79, Jurispr. 1981, blz. 969).

In plaats daarvan gelastte het Hof een deskundigenonderzoek met betrekking tot de vraag, of Pizziolo de bekwaamheid bezat voor het vervullen van, onder meer, vacature nr. COM/1531/76. De deskundigen waren van oordeel, dat hij daarvoor geschikt was, en Pizziolo wendde zich opnieuw tot het Hof. Ditmaal oordeelde het Hof, dat hij met ingang van 1 januari 1977 herplaatst had moeten worden (zaak 785/79, Jurispr. 1983, blz. 1343). Het Hof gelastte de Commissie derhalve hem te herplaatsen met terugwerkende kracht tot die datum. Het veroordeelde de Commissie eveneens aan verzoeker de bedragen te betalen overeenkomend met de nettobezoldigingen die hij vanaf 1 februari 1977, indien hij op die datum was herplaatst, zou hebben ontvangen tot aan de dag van zijn daadwerkelijke herplaatsing, onder aftrek van de netto-inkomsten gedurende hetzelfde tijdvak verworven in de uitoefening van andere werkzaamheden.

Tevens bepaalde het Hof in rechtsoverweging 13 van het arrest, dat verzoeker redelijke zorg moest betrachten om zijn schade te beperken, in voorkomend geval door een andere werkkring te zoeken. Pizziolo is inderdaad gaan werken, en wel in Italië bij de Italiaanse onderneming AGIP Nucleare. Vanaf 1 januari 1977 tot 30 september 1983 betaalde de Commissie hem in Italiaanse lire het verschil tussen het bedrag dat hij zou hebben ontvangen, wanneer hij op 1 januari 1977 was herplaatst, en het salaris dat hij van AGIP Nucleare ontving. De bezoldiging die hij van de Gemeenschap zou hebben ontvangen, werd berekend met toepassing van de aanpassingscoëfficiënt voor Italië.

Op 24 september 1983 stelde Pizziolo de Commissie ervan in kennis, dat hij zijn werkkring met AGIP op 30 september 1983 zou beëindigen. De Commissie heeft hem blijkbaar niet geantwoord, totdat hij op 24 februari 1984 een telegram ontving, dat vervolgens bij brief van 27 februari werd bevestigd. In dit telegram werd hem herplaatsing aangeboden op een post bij het Gemeenschappelijk Onderzoek Centrum te Petten. Hij kreeg opdracht zijn werkzaamheden zo spoedig als enigszins mogelijk te beginnen, wat hij ook inderdaad deed op 7 maart 1984.

Vanaf 1 oktober 1983, toen hij ontslag nam bij AGIP Nucleare, tot 7 maart 1984 betaalde de Commissie hem nog steeds het verschil tussen wat hij bij de Commissie zou

* Vertaald uit het Engels.

hebben ontvangen, en wat hij zou hebben verdiend indien hij gedurende die tijd bij AGIP Nucleare was blijven werken. De Commissie stelde zich op het standpunt, dat hij, ten einde zijn schade te beperken, redelijkerwijs had moeten blijven werken tot het ogenblik waarop hem een post zou worden aangeboden en hij bij de Commissie zou worden herplaatst.

Verzoeker was het hiermee niet eens en stelde daarom het onderhavige beroep bij het Hof in. Hij heeft een hele reeks vorderingen ingediend, die in wezen neerkomen op het volgende: in de eerste plaats betaling van de volledige vergoeding over de betrokken periode, dat wil zeggen het hele salaris dat hij van de Commissie zou hebben ontvangen wanneer hij was herplaatst, en in de tweede plaats betaling van de vergoeding in Duitse mark met toepassing van de voor de Bondsrepubliek Duitsland geldende aanpassingscoëfficiënt.

Het eerste punt is duidelijk het belangrijkste. Pizziolo stelt, dat hij niet tot 24 februari 1984 kon wachten met ontslag nemen bij AGIP en dat hij dus goede gronden had om zijn arbeidsovereenkomst eerder te beëindigen en de vacature bij de Commissie af te wachten.

Ik moet erop wijzen, dat het niet de Commissie is geweest die heeft bepaald, op welk tijdstip hij zijn nieuwe post moest gaan bekleden. Hij heeft zelf bepaald, dat 7 maart 1984 voor hem een geschikte datum was om met zijn nieuwe werkzaamheden te beginnen. Gezien het beschikbare bewijsmateriaal valt niet met zekerheid te zeggen, dat hij, toen hij zijn arbeidsovereenkomst met AGIP Nucleare beëindigde, wist van het bestaan van juist die vacature die hem later werd aangeboden. Er is absoluut geen enkele aanwijzing, dat de Commissie hem reeds had laten weten dat deze vacante post hem zou worden aangeboden, en evenmin was hem iets gezegd over de datum waarop hij dan zou moeten beginnen.

Hoewel hij terecht kritiek mag hebben op de traagheid waarmee de Commissie hem uiteindelijk een post aanbood, is de werkelijke kernvraag in deze zaak, of hij over deze periode recht heeft op de volledige vergoeding.

Volgens mij was hij niet alleen verplicht om op grond van rechtsoverweging 13 van het arrest van het Hof van 1983 een andere werkkring te zoeken, maar ook om, nadat hij iets passends zou hebben gevonden, die werkkring aan te houden totdat de Commissie hem een aanbod zou doen, voor zover zij daarmee niet onredelijk lang wachtte.

Indien Pizziolo had gewacht totdat hij dit aanbod had ontvangen, dan was de Commissie verplicht geweest hem een redelijke tijd te gunnen om bij AGIP Nucleare ontslag te nemen en op zijn nieuwe post te beginnen. Uit geen enkele omstandigheid blijkt echter, dat er met de door hem uitgeoefende werkzaamheden iets mis was en dat hij, wegens niet meer passend werk, derhalve terecht ontslag had genomen. Mijns inziens was er op 24 september, de dag waarop hij ontslag nam, nog geen sprake van een onredelijk lange termijn, mede gelet op het feit dat hij een volledige vergoeding ontving.

Ik ben er ook niet helemaal van overtuigd, dat zijn klacht dat de Commissie de zaak te lang heeft laten slepen, volledig gerechtvaardigd is. Het Hof heeft niet de onmiddellijke herplaatsing gelast, maar herplaatsing overeenkomstig artikel 40, lid 4, sub d, Ambtenarenstatuut. Met andere

woorden, de statutair voorgeschreven procedure moest worden gevolgd en de eerste met zijn rang overeenkomende post die in zijn categorie of dienst vacant kwam, moest hem worden aangeboden, mits hij daarvoor ook de nodige bekwaamheden bezat.

Ik ben daarom van mening, dat hij niet kan beweren recht te hebben op het volledige salaris van het ambt waarin hij volgens de uitspraak van het Hof moest worden herplaatst. Hij heeft enkel recht op het verschil tussen wat hij bij AGIP zou hebben verdiend wanneer hij daar was blijven werken, en wat hij van de Commissie zou hebben ontvangen.

Zijn tweede vordering, dat hij wordt uitbetaald in Duitse mark met toepassing van de voor de Bondsrepubliek Duitsland geldende aanpassingscoëfficiënt, berust op de stelling dat hij, na beëindiging van zijn arbeidsovereenkomst in Italië, in Bad Herrenalb bij Karlsruhe is gaan wonen.

De Commissie bestrijdt, dat hij in de betrokken periode daar heeft gewoond. Een uittreksel uit het bevolkingsregister, gedateerd op 18 oktober 1983, is aan het Hof overgelegd. Ik ben bereid om aan te nemen, dat hij in deze periode in Duitsland woonde. Hij had daar blijkbaar een woning, en de Commissie heeft geen bewijs voor de onjuistheid van zijn bewering geleverd, afgezien van de opmerking dat zijn kinderen nog aan de universiteit van Bologna studeerden. Dit vind ik een neutrale factor en ik ben bereid om er voor de tweede, in deze zaak centraal staande vraag van uit te gaan, dat hij inderdaad woonde waar hij zegt te hebben gewoond.

Nu lijkt het mij wel zo, dat wanneer mijn conclusie met betrekking tot het eerste punt juist is en verzoekers eerste middel faalt, zijn tweede middel in geen geval kan slagen. Wanneer hij zijn schade niet heeft beperkt en hij onredelijk handelde door zijn arbeidsovereenkomst in Italië te beëindigen, dan kan hij mijns inziens geen aanspraak maken op vergoeding voor verschillen in valuta, wisselkoersen of aanpassingscoëfficiënten, die voortvloeien uit zijn eigen besluit om in de Bondsrepubliek Duitsland te gaan wonen.

Niettemin beweert hij los van dit feit, — dat hij niet wil aanvaarden —, naar analogie van een aantal bepalingen uit het Ambtenarenstatuut toch recht te hebben op betaling met toepassing van de voor Duitsland geldende aanpassingscoëfficiënt. Hij erkent, dat er daarvoor in artikel 40 geen steun is te vinden, en hij beroept zich dan ook op een aantal andere artikelen. Het eerste is artikel 41, betreffende ambtenaren van de Gemeenschap die ter beschikking staan, dit wil zeggen functionarissen die overtollig zijn wegens vermindering van het aantal ambten bij hun instelling. Verzoeker behoort daar duidelijk niet direct toe. Vervolgens beroept hij zich op artikel 63, dat de bezoldiging en de daarop toepasselijke aanpassingscoëfficiënt regelt voor ambtenaren die worden uitbetaald in de valuta van het land waar zij hun functie uitoefenen. Een dergelijke ambtenaar was hij niet. Artikel 64 betreft de bezoldiging van ambtenaren, uitgedrukt in Belgische franken, waarop een aanpassingscoëfficiënt wordt toegepast naar gelang van de levensomstandigheden in de verschillende plaatsen van tewerkstelling. In de bewuste periode was hij niet door de Gemeenschap tewerk gesteld en werkte hij, voor zover bekend, evenmin in Duitsland. Het is dus duidelijk, dat geen van deze artikelen rechtstreeks op hem van toepassing is.

Nu meent verzoeker zich behalve op analogische toepassing van deze artikelen ook te kunnen beroepen op het arrest van het Hof in zaak 156/78 (Newth, Jurispr. 1979, blz. 1941). In die zaak was een ambtenaar van zijn ambt ontheven krachtens artikel 50 van het Statuut en had daardoor recht op een degressieve vergoeding. Het Hof stelde vast, dat verzoeker, die in Italië was tewerk gesteld, naar België was teruggekeerd en nog steeds werd betaald met de voor Italië geldende aanpassingscoëfficiënt, een aanzienlijk lagere vergoeding ontving dan een ambtenaar van dezelfde rang die in België had gewerkt en aldaar met pensioen was gegaan. Hierin zag het Hof een discriminatie.

Ik ben van mening dat geen van deze situaties op het geval van Pizziolo past, noch die waarin het Statuut voorziet, noch die van het arrest Newth. Ik zie zijn positie niet als analoog aan een van de twee. Hij is iemand die tot een speciale categorie behoort: het Hof heeft hem een recht op schadeloosstelling toegekend, en waar hij aanspraak op heeft, is een bedrag waardoor het verschil tussen het inkomen dat hij zou hebben gehad, en wat hij in werkelijkheid heeft verdiend of redelijkerwijs had kunnen verdienen, wordt gecompenseerd. Over hoe en voor welk land deze vergoeding zou moeten worden berekend, heeft het Hof niets beslist. Omdat partijen het er blijkbaar zonder meer over eens waren, dat de voor Italië geldende aanpassingscoëfficiënt van toepassing was gedurende de tijd dat verzoeker in Italië werkte, lijkt het mij volkomen terecht, dat de Commissie de vergoeding op dezelfde grondslag doorbetaalde en had doorbetaald, indien hij zijn verplichting tot beperking van de schade was nagekomen.

Ik ben derhalve van mening, dat het tweede middel evenmin kan slagen. Ik concludeer daarom tot verwerping van het beroep en tot verwijzing van elk der partijen in de eigen kosten overeenkomstig artikel 70 van het Reglement voor de procesvoering.